

– 1. Kapitola: Čas večere –

Je teplý piatkový podvečer. Väčšina ľudí sa v tejto chvíli ponáhľa z práce a teší sa na zaslúžený oddych. Rovnako ako Viktor. Aj ten sa práve dovalil domov, utáhaný po celom týždni v banke a navyše hladný ako pes. Vybavujúc posledný pracovný telefonát, vchádza do bytu so škatuľou pizze pod pazuchou a uvoľňuje si kravatu.

Viktor: Áno, všetky podklady máš na stole. Je tam aj tá komplikovaná hypotéka, ktorú som ti včera spomínal. Nie nie, pozrieme sa na to v pondelok. Klient je teraz aj tak odcestovaný, určite s tým nebude problém. Prosím ťa, je piatok večer. JEDINÉ, čo dnes chcem, je sa konečne najesť, oddýchnuť si a stráviť pokojný večer s Laurou. Jasné, vidíme sa v pondelok. Maj sa!

Skladá telefón a odchádza si umyť ruky. Z kuchyne si prináša príbor a pohár vody, ktoré ukladá na stôl. Pohodlne sa usádza na obývačkovom gauči, otvára voňavú škatuľu a od radosti si pomädlí ruky. Chýba už len centimeter od toho, aby sa schuti zarezal do pizze, keď ho zrazu opäť vyruší vyzvávajúci mobil. Prekvapene hodí pohľad na displej a zbadá, že „MAMIČKA“ bliká ostošesť. Zdvihnúť či nezdvihnúť? To je otázka! Určite by ho za toto búrlivé šrotovanie v hlave pochválil aj sám Hamlet. Napokon naprázdno preglgne, prekrúti očami, kajúcne nazrie do nebies a sám pre seba podotkne.

Viktor: Ježiši! A to som si myslel, že na dnes už budem mať pokoj!

Otrávený výraz v tvári sa však v momente, akoby zázrakom, mení na poslušného synáčika.

Viktor: Áno, mami? Doma. Nie, zatiaľ som sám, no Laura príde každú chvíľu. Veď som ti hovoril, že bola na služobnej ceste. Čo či som? Tak tomu ver! Som hladný ako pes, dnes som nestíhal ani obed. V práci sme mali hotový blázinec. Ale kúpil som si pizzu a práve sa chystám najesť... Mama? Haló? Počuješ ma? Haló?! Zložila.

Flegmaticky myká plecom s úmyslom odignorovať prerušený telefonát a berie do ruky príbor po druhýkrát. No len čo sa znova rozhodne zarezať do pizze, započuje hulákajúcich susedov.

Susedia: Prezleč si už konečne tie ponožky! Kto to má dýchať?! A ráno si zas nesklopil záchodovú dosku!

Viktor prekrúti očami, no nenechá sa odradiť. Príborom smeruje k pizzi, keď ho z ničoho nič vyruší dožívajúca žiarovka lustra nad ním. Žiarovka párkrát prerušovane zabliká, s decentným pukotom nadobro praskne a Viktor s nastaveným príborom v rukách ostáva sedieť v úplnej tme ako taký tlk.

Viktor: Super! Ešte aj vybilo poistky! Ach... *(Nestráca však na nálade a pokúša sa sám seba uchlácholiť.)* Ale veď aj tak je ešte horúca. Mám šťastie, že sa tu tak dobre vyznám!

Vstáva a odchádza do vedľajšej izby hľadať novú žiarovku, odkiaľ paradoxne počúť množstvo divotvorných zvukov, ktoré jasne nasvedčujú tomu, ako nechtiac zakopáva do rôznych predmetov, vŕľa veci, ktoré sa mu pletú pod nohy či ruky, a popritom jojí a nadáva.

Viktor: Au! To čo je?! Do kelu, au! Toto tu ešte včera nebolo! Au! Kto to sem dal?! Kuuurrv... nik šopa!

Popri všetkých Viktorových vybraných slovách jasne počúť rôznorodé zvuky, ako napríklad rozbité sklo, rozsypané guľičky, neznámy pískajúci predmet, kotúlajúce sa vedro a podobne. Viktor napokon po dlhom a tvrdom boji novú žiarovku úspešne nájde.

Viktor: Hurá! Tu si, ty potvora!

Vracia sa k lustru a pomerne šikovne namontuje žiarovku a opraví poistky. Zrazu sa svetlo naspäť rozsvieti a Viktor má na sebe ovešané rôzne čudesné predmety, ktoré sa naňho počas hľadania žiarovky vo vedľajšej izbe v tej tme nalepili. Z hlavy si strháva manželkinu šatku, ťahajúcu za sebou ako kráľovskú pelerínu, z chrbtice si odlepí kvetinovú dekoráciu na suchý zips a z nohy striasa zamotané káblové slúchadlá. Odlahčí sa od všetkého, čo na ňom nemá byť a spotený si s úľavou sadá k vytúženej večeri.

Viktor: Konečne!

Teraz už mierne nesvoj berie do ruky príbor po x-týkrát, utiera si čelo a chystá sa konečne najesť, keď odrazu telefón zazvoní znova. Zachmúrený rozladene pustí príbor na stôl.

Viktor: Tu človek naozaj nemôže mať chvíľu pokoj?

Šomre si sám pre seba. Otrávene zdvíha telefón.

Viktor: No, prosím? (*Unaveným a rozladeným tónom začína rozhovor.*) S kým hovorím? Teleshopping? (*Znova prekrúti očami a vzdychne si.*) Nie nie, ďakujem, nepotrebujem. Áno, som si absolútne istý. Ďakujem, ho... (*Pani v telefóne mu očividne neustále skáče do reči.*) Hovorím vám, že nepotrebujem rotačnú hlavicu na komín. Nie, ani spievajúci tlakomer. (*Ťapne si rukou po čele.*) Ani inteligentný adventný veniec. (*Zmätené pozrie na telefón, potom na hodinky a následne uprene sám pred seba premýšľajúc, či je naozaj jediný, kto si uvedomuje, že ani náhodou nie je čas adventu.*) Čože?! Depilačné pásiky nad hornú peru už vôbec nie! (*Po zhrozenom vyslovení názvu „depilačné pásiky“ sa zatvári vystrašene už len pri predstave, ako bolestivo sa tieto pekelné nástroje používajú.*) No nehnevajte sa! Matrac s pamäťovou penou za takú cenu?! Máte vy vôbec svedomie? Jedine, ak sa za mňa aj vyspí, uvarí rannú kávu a odcvičí päť tibetanov! Nie, necvičím jogu! Chudnúť? Nie, neuvažujem nad chudnutím, som so sebou spokojný, aj keď... (*Rozhliada sa po miestnosti, akoby mal strach, že ho ľudia z Teleshoppingu sledujú cez skrytú kameru. Ved' prečo inak by ho tá neodbytná pani tak urputne vyzývala do chudnutia?*) Viete, ako to chodí. Vždy je čo vylepšovať. Musím však vašu lákavú ponuku odmietnuť.

Pani na druhej strane linky doňho ešte stále očividne hustí svoje a Viktorovi stúpa tlak. A aj hlad. Nakoniec stratí trpezlivosť a mierne nepríjemným tónom pokračuje.

Viktor: Milá pani, neviem síce, ako sa voláte, ale nebudeme si navzájom míňať svoj drahocenný čas, čo poviete? Zhrniem to asi takto. Nemám záujem o orbitrek, pajonček, kosmodisk, body shaper, tancujúce paličky do uší a ani o žiadny iný super extra kvalitný výrobok, ktorý tu dnes z vašej strany odznel. Jediné, čo chcem, je ukončiť tento mimoriadne príjemný a zmysluplný telefonát a konečne sa najesť. (*Lútostivo pohladí škatuľu pizze, akoby to bolo umrŇčané dieťa v kočíku, ktoré čaká, kedy sa mu bude rodič konečne venovať.*) No musím úprimne priznať, že ak sa mi to do niekoľkých minút nepodarí, je veľmi pravdepodobné, že začnem nad tým vašim spievajúcim tlakomerom uvažovať! Ak mi rozumiete... (*Pani v telefóne konečne pochopí, že z predaja nič nebude, zloží zbrane a Viktorovi*

sa ospravedlní. Ten vzápätí nahodí medový hlások.) Som veľmi rád, že sme sa pochopili. Prajem vám krásny deň.

S nervami položí telefón a schytí príbor ako o život. Pripomína skôr krvilačného bojovníka s mačetou a vidlami než úbohého bankára, ktorý sa už hodnú chvíľu neúspešne pokúša najesť. Je však skalopevne presvedčený, že tentokrát mu to už nič nemôže prekaziť. Odrazu sa spustí taký hlasný a príšerne neprijemný zvuk vrtačky od susedov, že by spôsobil infarktové stavy aj tomu najosvietenejšiemu flegmatikovi na svete. Vystraší Viktora natoľko, že príbor mu vypadne z rúk rovno na zem a ľavou dlaňou si v panike nahmatáva na smrť vyplašené srdce. Kým pravou rukou chaoticky zbiera zo zeme vidličku s nožom, vrtačka našťastie utíchne. Následne započuje kroky po schodoch a pár sekúnd nato sa ozve zvonček pri vchodových dverách.

Viktor: To chcem naozaj tak veľa?! *(Zúfalo sa sťažuje osudu a rukami ukazuje na svoju chladnúcu večeru.)*

Nahnevaný priskočí k dverám, prudko ich otvorí a zbadá malého suseda Miška, prváčika, s úsmevom od ucha k uchu. Drobunký chlapček, ktorý mu je sotva po pás, roztopí svojimi detskými iskierkami v očiach aj ten najtvrďší kameň. A tak aj Viktor okamžite, aj keď s veľkým sebazaprením, zmäkne.

Miško, susedov syn: Dobrý deň, pán sused!

Viktor: Ahoj, Miško! *(Snaží sa pôsobiť milo, aj keď je hrozne hladný a nervózny. O tom, ako sa cíti, ho dozaista prezrádza aj vystúpená žila na čele. Pozýva drobca dnu.)* Pod' ďalej, čo potrebuješ?

Miško, susedov syn: Ockovi sa zlomil vidiový vrták a poslal ma opýtať sa, či nemáte náhradný.

Viktor: Ale nehovor! Vy niečo majstrujete? Ja som vôbec nič nezačul! *(Ironicky sa oprie o dvere.)*

Miško, susedov syn: A to bývame rovno nad vami!

Viktor: No vidíš! *(Snaží sa Miška zbytočne nezaťažovať skutočnosťou, že pri vrtaní jeho ocka mu nielenže vypadol príbor z rúk, ale navyše vôbec nebol ďaleko*

od mozgovej príhody.) Ach... (Unavene si vzdychne nad tým, že jeho pizza je zase v nedohľadne.) Nejaký sa určite nájde. Idem ho pohľadať.

Miško, susedov syn: To je vážne super! Ocko sa poteší.

Viktor chodí z izby do izby a hľadá vidiový vrták.

Miško, susedov syn: Niečo vám tu pekne vonia.

Viktor: To určite cítiš pizzu! *(Volá na Miška z druhej izby.)*

Miško, susedov syn: Uau, pizza! A prečo ju nejete?

Viktor: Rád by som... *(Odvetí so zaťatými zubami.)*

Miško, susedov syn: Pizzu mám rád. Akú máte?

Viktor: Hawai. Neviem, či poznáš.

Miško, susedov syn: To je tá s ananásom?

Viktor: Presne!

Miško, susedov syn: Ocko vraví, že ananás na pizzu si môže dať len pako.

Viktor: Naozaj? *(Trápne sa pousmeje na Miška, kým prechádza do ďalšej izby.)*

Miško, susedov syn: Áno. Ale mne aj tak chutí.

Viktor: No vidíš! Tak to sme na planéte minimálne dvaja.

Miško, susedov syn: Myslíte si, že som pako? *(Zvedavý chlapček sa chce uistiť o svojej identite.)*

Viktor: Prečo by som si to mal myslieť?!

Miško, susedov syn: No, lebo mám pizzu s ananásom rád.

Viktor: Nie, pako určite nie si, Miško. Nič také si nemyslím.

Miško, susedov syn: To mi odľahlo. A ozaj, spomínali ste planétu... Ako ďaleko je podľa vás vesmír?

Viktor: To netuším.

Miško, susedov syn: Tiež ste sa kedysi chceli stať kozmonautom?

Viktor: Nie.

Miško, susedov syn: Lebo ja som kedysi chcel. Ale to som bol ešte veľmi malý. Teraz som už vyrástol a chcem sa stať prezidentom.

Viktor: Tak to ti prajem veľa šťastia!

Miško, susedov syn: Ďakujem, pán sused.

Viktor už od hladu vidí lietajúce jednorožce a netrpezlivo sa zahľadí na hodinky. Pokúsi sa malému návštevníkovi decentne naznačiť, aby sa dal na odchod.

Viktor: Pánečky, ten čas ale letí!

Miško, susedov syn: Hm, to hovoria všetci dospelí. A koľkokrát sa ešte musím vyspať, aby boli Vianoce?

Viktor: Ešte veľakrát, Miško.

Miško, susedov syn: Aha! Tak to potom ten čas až tak rýchlo neletí. A prečo sa vlastne deťom hovorí, že darčeky nosí Ježiško?

Viktor: No, predsa preto, lebo nosí! *(Vychádza z izby aj s vrtákom a tentoraz sa už na Miška usmeje naozaj úprimne a prívetivo.)*

Miško, susedov syn: Viem, že si vymýšľate. Darčeky predsa nosí Grinch.

Aj so svojím pomocníkom. Je to taký hnedý psík.

Viktor: Áno, dostal si ma! Máš pravdu!

Miško, susedov syn: Viem v tom predsa chodiť. Ale zopár vecí mi ešte stále nie je jasných.

Viktor: Napríklad?

Miško, susedov syn: Ako podľa vás prichádzajú deti na svet?

Viktor: Ehm, je to trochu zložité. Budete sa o tom učiť v škole, tam ti to vysvetlia najlepšie, Miško.

Miško, susedov syn: Takže ani vy neviete. To nie je predsa žiadna hanba. Ale už nie ste najmladší, môžem to pre vás zistiť.

Pobavený Viktor počúva Miškove dospelácke reči s otvorenými ústami a odzbrojený jeho lákavou ponukou sa len unavene usmeje. Malý mudrc si medzitým melie a melie svoje.

Miško, susedov syn: A neviete, prečo sa predáva aj biela farbička, keď sa ňou takmer vôbec nedá kresliť? A prečo kravy v skutočnosti nie sú fialové ako v reklame? A prečo sa perú uteráky, keď sa do nich aj tak utierame čistí? A prečo pijú šampanské aj ženy? Nemali by piť šamdám-ske? A nemal by sa toaletný papier používať iba v lete? Na zimu by mali predsa predávať toazimný, nie? A bude podľa vás niekedy koniec sveta? A čo je to akupunktúra?

Viktor sa nechápavo a schuti zasmeje. Podáva malému Einsteinovi predmet, ktorý preňho hľadal.

Viktor: Neviem, Miško, ale pozri, mám pre teba vrták.

Miško, susedov syn: Ďakujem! Aj za super pokec. A nemohol by som trochu z tej pizze?

Viktor: Samozrejme!

Podíde k stolu, so smutnými očami berie škatuľu s pizzou k vchodovým dverám a podáva ju Miškovi, aby sa ponúkol. Následne mu pri pohľade na smelého Miška takmer vypadnú oči.

Viktor: Uau! Musíš byť hladný! Miško, ty sa teda... nezdáš. Pre koho berieš TOLKO KÚSKOV?!

Roztržito sa zakoktáva a len vydesene sleduje, ako si chlapček vyberá kúsok po kúsku a pizza zo škatule mizne priam rýchlosťou blesku.

Viktor: Pre tvojho ocka určite nie. *(Pribľblo sa na Miška usmieva a snaží sa tváriť, že to bol len žart.)* Vidím, že si jedák! A to je správne! Bude z teba poriadny chlap! *(Na chvíľu sa otočí Miškovi chrbtom a zahryzne si do zaťatej päste.)*

Miško, susedov syn: Máte pravdu. Ocko takú pizzu nejedáva a mamka má dnes nočnú, takže je len pre mňa. Ale ja sa rád podelím. Vezmem aj kúsok Dorotke a Natálke od susedov. A tiež Olivke, tá pizzu zbožňuje tak ako ja! A aj Eliške a Janke z vedľajšieho vchodu. A Simonke, to je kamoška zo škôlky. Zajtra sa k nám príde hrať. Budeme stavať bunker!

Viktor aj naďalej drží škatuľu od pizze a sleduje, ako z nej galaktickým tempom ubúda.

Viktor: Tak to je skutočne SKVELÉ! *(Zrazu jeho trpezlivosť dosiahne absolútnu rezervu. Viktor prekvapí ešte aj sám seba a nekontrolovateľne skričí.)* ČOŽE?! POLOVICU?! *(Ihneď sa zháči, uvedomujúc si, že to prehnal, nasucho preglgne a tón hlasu zmení opäť na priateľský.)* Chcem len povedať, že si pokojne vezmi aj viac, nehanbi sa! Ja... aj tak vlastne nie som hladný. *(Ledabolo mávne rukou a snaží sa tváriť, že je nad vecou, aj keď pravda je nad slnko jasnejšia.)*

Miško, susedov syn: Vy si kupujete pizzu, keď nie ste hladný?

Viktor: No, vidíš to. Som už raz taký. *(Prihlúplo sa usmeje.)*

Miško, susedov syn: Hihi, vy ste čudný. V tom prípade vezmem aj Jankovi a Jožkovi. Občas mi lezú na nervy, ale sú to kamaráti. Ďakujem vám. Aj za vrták.

Viktor: *(Zobiera všetky zvyšné herecké schopnosti, ktorých je ešte schopný, silene sa usmeje a zmôže sa už len na palce hore na oboch rukách.)* Nech ti padne na úžitok!

Miško, susedov syn: A mimochodom, byť vami, nechám si ten sluch vyšetriť.

Viktor: A to už prečo?

Miško, susedov syn: V živote som väčší rámus nepočul a vy ste si ani len nevšimli, že niečo vrtame!

Viktor: Ach tak, určite nad tým popremýšľam.

Miško, susedov syn: Tak ja teda pôjdem. Dovidenia, ujo Viktor.

Viktor: Dovidenia, Miško. A pozdravuj tatka! *(Zvolá za ním cez dvere a sleduje vzdalujúceho sa Miška. Keď si je už istý, že ho malý návštevník nemôže počuť, dodá na adresu Miškovho otca.)* Že pako! Čo je zlé na ananáse?

Viktor vyzerá ako zmoknutý pes a smutne nadvihne dva malé trojuholníky, ktoré mu zostali. V očiach má jasný pohľad, interpretujúci: „málo, no lepšie ako nič“. Nestihne ešte ani privrieť dvere a už sa v nich zjaví poštár Rudo. Veselo na ne zaklope.

Viktor: To mi už naozaj robíte všetci naschvál!

Poštár nechápavo hľadá, no na dobrej nálade mu to v žiadnom prípade neuberá a štebotavo sa pozdraví.

Poštár: Dobrý deň, pán sused!

Viktor: Pozdravujem, pán poštár. *(Zahlási rezignovane.)*

Poštár: Stretol som malého Miška, vraj tu rozdáвате pizzu zadarmo!

Viktor: Skutočne? *(Kyslo sa usmeje na poštára, ktorý opäť raz nesklamal a prišiel, ako vždy, nevhod.)*

Poštár: Milujem taliansku kuchyňu! A pizzu obzvlášť! *(S chuťou si mädlí ruky a čaká, že ho Viktor pohostí. Nič také sa však nedeje.)* Čo tu len tak postávate a hľadáte ako svätý za dedinou? To ma ani neponúknete?

Viktor: Ach, samozrejme. Nech sa páči, ako doma. *(Rezignovane zdvíha trojuholníky zo škatule a strčí ich poštarovi priamo pred nos.)*

Poštár: Máte síce zvláštnu formu stolovania, no ako sa hovorí – proti gustu žiaden dišputát. Niežeby mi vadilo, že tú pizzu držíte holými rukami! Veď sa poznáme už celé roky! Dalo by sa povedať, že sme prakticky ako RODINA. *(Familiárne mu postrapatí vlasy.)*

Viktor: Priam pokrvná! *(Odvetí maximálne ironicky a otrávene sa snaží vrátiť si vlasy do pôvodného stavu.)*

Poštár: Takže, nebudeme sa tu predsa hrať na nejakých snobov, no nie? *(Vytrhne mu kúsok a obzerá si ho.)* Pizza s ananásom? Ach, no čo už s vami. *(Zabalí si ho do servítky, vloží do vrecka poštárskej bundy a potľapká po ňom z vonkajšej strany.)* Odkladám si to, ako za vojny, na horšie časy. Chápete, keby som nemal nič iné, umieral by som od hladu a v mdlobách padal z nôh. A vy? Čo nejete? Nemôžete všetko predsa rozdať! Treba myslieť aj na seba!

Viktor: *(Nezúčastnene hľadá na poštarovo vrecko, kam poputoval predposledný kúsok pizze.)* Možno sa tomu ťažko verí, no už hodnú chvíľu sa o to snažím, len mi akosi...

Poštár skočí Viktorovi do reči.

Poštár: Nechutí? Vedel som, že tú pizzu nerozdávate zadarmo len tak! Hneď mi to zaváňalo nejakým háčikom! *(Energicky vyberá pizzu z vrecka s tým, že ju teda radšej nechce, ale vtom ho preruší Viktor.)*

Viktor: Nie, ja len...

Poštár opäť nenechá Viktora dopovedať.